

LBRIS

We know
books

CHLOE WALSH

Saving
6

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

PROLOG

O întâlnire adorabilă

30 august 1999

JOEY

– Nu trebuie decât să-ți ții capul plecat și temperamentul în frâu. Ești un copil deștept. Știi asta. Ține-ți gura și nu reacționa la orice prostie. Vrei să intru cu tine?

– Vreau pe dracu'!

– E normal să fii nervos, Joe.

– Nu sunt nervos.

– Și e normal să fii speriat.

– Arăt de parcă aș fi speriat? bombăn, exasperat de încurajările lui neîncetate. Nu sunt un copil, Dar.

– Știu că nu ești, recunosc fratele meu mai mare, în timp ce urcam pe drumul către Școala Comunitară Ballylaggin – un drum pe care îl făcusem în fiecare zi lucrătoare din ultimii șase ani. Acum parcursul lui la liceu¹ se încheiase, în timp ce al meu abia începea. Doar *am nevoie* să știu că va fi bine pentru tine.

– Mda, am pufnit. Ei bine, amândoi știm că n-o să se întâmple asta.

– Acesta este noul tău început, Joey, spuse el. Orice s-a întâmplat în școala primară a rămas în urmă acum. Nu lua cu tine nici una dintre acele probleme!

¹ În Irlanda, *primary school* înseamnă școală elementară și durează de la grădiniță până în clasa a șasea, iar *secondary school* înseamnă școală gimnazială plus liceu și durează șase ani, din clasa a șaptea până în a douăsprezecea. (n.red.)

– Nu există începuturi noi, am spus eu. Doar locuri noi, pline de aceleași rahaturi.

– Ești prea tânăr ca să fii atât de cinic.

– Și tu ești prea deștept ca să-ți pierzi timpul și energia cu acest discurs încurajator, am răspuns. Eu nu sunt Shannon, băiete. Nu am nevoie nici de încurajări, nici să mă ții de mână.

– Greșesc atât de mult pentru că vreau să te conduc în prima zi de liceu?

– Ai fi putut face asta acasă, i-am amintit. Nu trebuia să mă conduci la școală. Nu sunt un copil.

– Ești fratele meu mai mic.

– Nu am fost niciodată mic, Dar.

– Mereu atât de sigur pe tine... Dând din cap dezaprobat, îmi oferi un zâmbet trist. Ei bine, poate că am vrut să petrec mai mult timp cu tine.

– Împărțim camera, am spus eu, mutându-mi ghiozdanul, greu ca o tonă de cărămizi, pe celălalt umăr. Deja petrecem destul timp împreună.

– Te iubesc, Joe! spune el îmbufnat. Știi asta, nu-i așa?

– Mă *iubești*? Cu picioarele clătînându-mi-se, m-am întors ca să-l privesc. Ce naiba se întâmplă cu tine?

– Nimic! răspunse el, cu tonul încărcat de emoție. Doar că... vreau să știi asta.

– De ce? am întrebat, simțindu-mă neliniștit de declarația lui bruscă. Era deplasată și nu mi se părea în regulă. Ce se întâmplă?

– Nimic. Zâmbind, se aplecă și-mi ciufuli părul. Nu se întâmplă nimic, prostănacule! Am vrut doar să-ți spun.

– Bine... L-am privit suspicios, deși nu eram sigur că îl credeam pe deplin. Dar dacă îți mai *trece* vreodată prin minte să mă îmbrățișezi în fața tuturor acestor oameni, o să-ți trag una-n ouă.

– Începe să ți se îngroașe vocea, chicoti el. Fratele meu mai mic crește.

– Nu am nevoie de o voce groasă ca să-ți tăbăcesc fundul, am ripostat, din ce în ce mai nervos.

El își dădu ochii peste cap.

– Cum să nu, Chițailă!

– Toate fetele de aici poartă fuste atât de scurte? Cu ochii mari, am văzut un grup de fete coborând dintr-un autobuz școlar pe trotuarul din fața noastră. Retrag tot ce am spus, Dar. Încântat de viață, i-am zâmbit fratelui meu. Cred că o să-mi placă la liceu.

– Nici să nu te gândești la asta! chicoti Darren, împungându-mă cu cotul. Fetele alea sunt în clasa a douăsprezecea. Pentru ele, ești un bebeluș în clasa a șaptea.

– Ți-am spus deja că nu am fost niciodată un bebeluș, i-am răspuns, făcându-i cu ochiul înainte de a-mi întoarce atenția la privilegiștea încântătoare de picioare goale și funduri ca piersica.

– Nu ești un pic cam tânăr pentru a te gândi la fete?

– Am 13 ani.

– Abia din decembrie.

– Pun pariu că am văzut mai multe țâțe decât tine.

– Mama nu se pune.

Am răs amândoi, câteva dintre fetele din față întorcându-se spre noi.

– Oh, Doamne! Darren Lynch! strigă una dintre blonde, oferindu-i fratelui meu un zâmbet cald, în timp ce se îndrepta direct spre el. Ce faci aici? Nu ai primit o mie de puncte la examenul de absolvire în iunie anul trecut? Doar nu repeți a douăsprezecea!

– Nu, nu repet. Doar îl conduc pe frățiorul meu în prima lui zi, răspunse Darren, primind o semiîmbrățișare din partea fetei. Și aș putea să-ți pun aceeași întrebare. Ce cauți într-o uniformă BCS, domnișoară de la Tommen?

– Eu... m-am transferat aici. Am de gând să termin clasa a douăsprezecea la BCS, răspunse blonda pe un ton încordat. Până la urmă, este cea mai bună școală, nu?

– Da. Fratele meu încuviință, iar ochii i se umplură de simpatie, ceea ce m-a derutat al naibii de tare. Știu.

– Deci cum merge treaba, Dar? Se grăbi să treacă peste momentul care-i făcuse să se privească așa, cu *subînțele*, iar eu mi-am dat ochii peste cap și mi-am reprimat dorința de a vomita. Nu te-am mai văzut din acel weekend.

– Am fost pe aici, îi spuse el, scărpinându-se la ceafă. Știi tu, încerc să fac față.

- Da. Schimbară o altă privire cu subînțeles. Știu.

- Eu nu știu, am decis să intervin. La ce încerci să faci față? Vreți să explicați despre ce naiba vorbiți?

- Fratele meu oftă resemnat înainte de a relua prezentările.

- Caoimhe, guralivul ăsta e fratele meu mai mic. Se întoarce spre mine și făcu un gest către fată. Joe, aceasta este Caoimhe Young. Probabil erai prea mic ca să ți-o amintești din școala generală, dar sora ei mai mică este prietenă cu Shannon.

Ochii ei albaștri poposiră pe fața mea și zâmbi.

- Deci tu ești următorul Lynch în ierarhie, nu?

- Se pare că da. Am ridicat din umeri nepăsător înainte să mă întorc spre Darren. Ai terminat cu călătoria pe aleea amintirilor sau trebuie să mai stau pe aici vreo zece minute?

- Oh, Doamne, Dar! râse ea. Îți cam dă de furcă, nu?

- Mie-mi spui! răspunse fratele meu oftând. Mi-a făcut plăcere să te văd, Caoimhe. Prinzându-mă de ceafă, am ocolit grupul de fete, îndreptându-ne spre aleea care ducea spre liceu. Ai grijă de tine!

- Și tu, Dar! strigă ea după noi. Ținem legătura!

- Ținem legătura? Am scuturat din cap și m-am eliberat din strânsoarea lui. Ce naiba înseamnă asta?

- Cine știe, bombăni Darren, îndreptându-mă spre porțile școlii. Știi cum sunt fetele.

- Ai făcut sex cu ea?

- Ce? Se opri din mers și mă răsuci spre el. Nu, nu am făcut sex cu ea. De ce m-ai întreba asta?

- Nu te da mare și tare în fața mea, am răs, împingându-l jucăuș în piept. Știu că ai fost cu fete în trecut.

Darren oftă adânc.

- Nu așa, nu am fost.

- Ei bine, cred că te place, am spus eu, ținând din nou pasul cu el. Se uita la tine cu ochii ăia languroși.

- Ochi languroși, chicoti Darren. Ești un idiot.

- Chiar se uita, am răs. Mă mir că nu a leșinat când te-a văzut. Dregându-mi vocea, mi-am dus o mână la frunte și am mimat: *Oh, Darren Lynch. Chiar tu ești? Inimă, liniștește-te!*

- Ești așa prostănac, râse fratele meu.

- Și tu ești un armăsar, i-am răspuns făcându-i cu ochiul și înghiontindu-l cu cotul. Mai ai blonde care pândesc prin școală, așteptând să cadă la picioarele tale? Pentru că te pot scăpa fericit de ele.

- Las-o baltă! chicoti el, clătînând din cap cu regret. Sincer, nu e chiar așa. E doar o prietenă bună.

- Nu-ți face griji, Dar! am răs eu. Știu că ești gay. Doar fac mișto de...

- Dumnezeuule, Joey! pufni Darren, strângându-mă de umăr. Privi în jur, cu ochii înnebuniți și panicați, înainte să răsufle și să murmure: Nu așa de tare, bine?

- De ce faci asta? întreb eu cu seriozitate, îndepărtându-i mâna în timp ce simt că mă inflamez. De ce ascunzi ce ești?

El dădu din cap dezaprobator, cu ochii albaștri plini de durere.

- Joey!

- Nu, e o prostie, Dar! am insistat eu, nedorind să las lucrurile așa. Nu mi-e rușine cu tine și nici ție nu ar trebui să-ți fie.

- Nu mi-e rușine de mine, răspunse el liniștit.

- Păi, bine, am răbufnit eu. Pentru că nu ai de ce să-ți fie rușine.

- Dar, după spusele tatei, am de ce.

- Da, la naiba cu tata! am zis apăsător. Lui ar trebui să-i fie rușine de el, nu ție.

- Îți dai seama că, până acum șase ani, a fi gay era o infracțiune pedepsită în țara asta?

- Da, la fel prezervativele și orice altă formă de contracepție, am bombănit eu. Ceea ce nu face decât să demonstreze că legile sunt o prostie.

- Joe...

- Țara asta e înapoiată, Darren, știi asta, l-am contrazis eu. Da, acum e mai bine, dar amândoi știm că bazele pe care sunt construite legile noastre au mult mai puțin de-a face cu rațiunea decât cu religia.

- Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, Joe.

– Ei bine, eu nu vreau să te văd umblând pe aici cu coada între picioare când nu ai nici un motiv să o faci, am răspuns. E o tâmpenie, Darren. Fiecare cuvânt care iese din gura celui om este o tâmpenie totală, așa că nu-l lăsa să te facă să te simți prost în pielea ta. Tata trăiește în Evul Mediu, așa că să nu îndrăznești să-l lași să te tragă înapoi acolo cu el.

– Ce propui să fac, Joey? întrebă el pe un ton obosit. Să-i vorbesc ca de la egal la egal?

„Da.“

– Îl poți înfrunta.

– Nu, nu pot, răspuse el. În plus, nu orice dezacord în viață trebuie să ducă la o confruntare.

– În viețile noastre, da, l-am contrazis eu cu înflăcărare. Așa că ar fi bine să te arunci cu capul înainte și să te asiguri că tu ești cel care va câștiga.

– Ca tine, Chițăilă?

– Poate că nu sunt cel mai tare la bătaie, am recunoscut cu regret. Dar întotdeauna sunt cel mai înflăcărat.

– Cam ca în vorba aia: nu contează mărimea leului, ci puterea răgetului?

Am încuviințat.

– Acum vorbești pe limba mea.

Darren îmi aruncă o privire ciudată.

– Deci în mintea ta, trăim într-o lume în care suntem care pe care?

– Nu e în mintea mea, Dar. E realitatea.

– Știi, zise el pe un ton melancolic, nu-mi pot da seama dacă principiile tale îți vor aduce salvarea sau pieirea.

– Oricum ar fi, pentru mine e bine, am spus ridicând din umeri. Pentru că nu-mi pasă câtuși de puțin.

– Nu e adevărat, mă contrazise el. Îți pasă.

– Nu! am râs fără umor. Chiar nu-mi pasă.

– Am nevoie să începi să-ți pese, Joey.

– Îmi pasă! am bombănit eu. Îmi pasă de tine, și de Shan, și de Tadhg, și de Ols...

– Vreau să începi să-ți pese *de tine*, Joe...

– Sfinte Sisoe!

Picioarele mi se opriră brusc în momentul în care ochii îmi aterizară pe o blondă înaltă, cu chip angelic, care stătea pe gardul de la intrarea în școală.

– Ce e? întrebă Darren, uitându-se în jurul nostru. Unde arde?

– Acolo. Rămas mut la vederea ei și incapabil să continui vreo conversație cu fratele meu, am arătat spre fata al cărei păr lung și blond se despletea în bătaia vântului. *Ea*.

– Nu o cunosc, remarcă fratele meu. Trebuie să fie într-a șaptea.

Ochii mei nu mai văzuseră niciodată ceva asemănător, așa că am privit-o cum sugea o acadea Chupa Chups, complet neinteresată de băiatul care încerca să-i vorbească, în timp ce picioarele ei lungi atârnavu pe gard.

– Doamne, Dumnezeule! Am tras aer în piept. Nu-mi pasă dacă ești gay sau nu, frate. Nu poți nega că fata aia este cel mai frumos lucru pe care ochii tăi l-au văzut vreodată.

Chiar în acel moment, privirea ei se îndreptă asupra mea.

În clipa în care se întâlneau ochii noștri, am simțit un val de căldură direct în piept.

Sfinte Sisoe!

Când i-am întâlnit privirea, m-am așteptat ca ea să roșească și să se uite în altă parte.

Nu o făcu.

În schimb, își înclină capul într-o parte și mă studie cu o privire asemănătoare cu cea pe care eram sigur că o aveam eu.

Ridicând din sprâncene, își scoase încet acadeaua din gură și îmi aruncă o privire plină de anticipare.

Privirea mea se îndreptă întrebător spre băiatul brunet care încă încerca și nu reușea să îi atragă atenția, înainte de a reveni la fața ei.

Cu o înclinare sfidătoare a bărbiei, îmi aruncă o privire care spunea „ce mai aștepți?”.

La dracu’!

Ce mai așteptam?

– Stai liniștit, frățioare, chicoti Darren, în timp ce mă conducea cu forța spre clădirea principală și *departe* de blondă.

E drăguță, dar încă nu-ți arunca pălăria în ring. Îți promit că vor mai fi cincizeci de fete în anul tău care vor arăta la fel de bine.

„Mă îndoiesc.“

– Nu mai vreau încă cincizeci de fete, am răspuns, iar când m-am întors, am surprins-o încă uitându-se la mine. O vreau doar pe fata *aia!*

– Oh, din nou într-a șaptea! Râzând, Darren mă târî cu el până când ea dispăru din peisaj. Dacă nu te-am învățat nimic altceva în ultimii doisprezece ani, atunci ține minte asta: controlează-ți temperamentul, stai cu capul în cărți, departe de străzi și de fetele care arată așa.

– Așa cum?

– Ca și cum ar scrie pe ele că au inima frântă.

– Deci cu alte cuvinte, să-mi petrec următorii șase ani de școală trăind ca un preot, am bombănit, desprinzându-mă de el când am ajuns la școală. Unde semnez?

– Hei, asta am făcut și eu, chicoti fratele meu, complet amuzat de dezgustul meu. Mie mi-a mers bine.

– Pentru că ești un rahat, i-am spus. Serios, Dar. E o minune că suntem rude.

– Ei bine, suntem, îmi aminti înainte de a mă îmbrățișa. Voi fi întotdeauna fratele tău, indiferent de situație, bine? Să nu uiți niciodată asta!

– Ce ți-am spus eu? am bombănit, îndepărtându-mă de el înainte să mă vadă cineva îmbrățișându-mi *fratele*, dintre toți oamenii. Ar trebui să mă țin de cuvânt și să-ți trag una-n ouă pentru asta.

– Ai grijă de tine! Vocea lui era plină de emoție în timp ce mă privea încruntându-mă la el. Te iubesc!

– Dumnezeuule, scutește-mă de dulcegeriile astea, am bombănit, simțindu-mă extrem de incomod. Încep liceul, dobitocule, nu mă duc la război!

Încuviință din cap cu rigiditate.

– Știu.

Simțindu-mă luat prin surprindere, l-am privit cu suspiciune înainte să clatin din cap și să mă îndrept spre intrare.

„Oprește-te!“

„Nu pleca!“

„Ceva nu e în regulă.“

„Întoarce-te!“

„Totul e greșit.“

– Dar? Zăbovind nesigur, m-am întors, însă plecase deja. Ne vedem după școală, da? Fratele meu nu răspunse.

– Dar?

Nici nu se întoarce să se uite la mine.

– Darren?

În schimb, își trase gluga pe cap și continuă să se îndepărteze de mine.

– Deci tipul ăla e paznicul tău sau poți să gândești de unul singur? întrebă o voce feminină, iar când m-am întors, am găsit-o în fața mea pe nimeni alta decât pe blondina de pe zid – și să fiu al naibii dacă nu arăta și mai bine de aproape.

Uitând deja modul ciudat în care Darren își luase rămas-bun, m-am concentrat numai la fața care mă privea.

Pomeți înalți, buze roz pufoase, ochi mari și verzi și păr care părea desprins dintr-o revistă – era, fără îndoială, cel mai frumos lucru pe care îl văzuseră ochii mei vreodată.

– Cu siguranță pot gândi și singur.

– M-ai văzut acolo, declară ea glacial, ținându-mă cu ochii ei verzi.

– Te-am văzut.

– Ai continuat să mergi.

Am încuviințat ca un prost.

– Așa e.

– Să nu mai faci asta!

„La naiba!“

– Nu o să mai fac.

Se mai uită la mine o dată înainte de a încuviința.

– Ești frumos.

„Ia te uită!“

– Și tu.

– Hm... Zâmbi discret. Deci ai un nume, băiat-care-gân-dește-singur?

– Are vreo importanță? am răspuns, având nevoie să recâștig ceva din terenul pe care îl pierdusem în fața acestei fete puternice.

Amândoi știm că până la sfârșitul zilei îmi vei spune *iubitule*.

Ea își lînsă buzele pentru a-și ascunde zâmbetul.

– Nu, zău!

Am făcut un pas mai aproape.

– Spune-mi tu, blondino!

Ei bine, o făcu – și fu o priveliște incredibilă.

– Bine, a fost foarte frumos.

Am răs.

– Mulțumesc.

– Eu sunt Aoife, răsă ea, întinzându-mi mâna.

– Joey, i-am răspuns, acceptându-i mâna mică în a mea.

– Joey. Strângându-mi mâna, își înclină capul într-o parte și mă studie fără pic de timiditate. Ți se potrivește numele.

– Aș putea spune același lucru despre tine, i-am răspuns. Numele tău înseamnă strălucire și frumusețe, nu-i așa?

Ea zâmbi.

– Știi irlandeză.

Da, știam irlandeză, dar nu *atât* de bine. În clasa mea din școala primară, fusese o fată pe nume Aoife, care îmi povestea mereu că fusese numită după o regină războinică irlandeză, cu o frumusețe despre care se spunea că rivaliza cu cea a Elenei din Troia.

Dar nu aveam de gând să-i spun și acestei Aoife.

Nu când aveam nevoie de fiecare avantaj pe care îl puteam obține.

– Deci la ce clasă ai fost repartizat? întrebă ea, scoțându-și orarul împăturit din buzunarul fustei scurte și plisate. Eu sunt în clasa a șaptea, grupa a treia.

„La naiba dacă știam!“

Am îndreptat hârtia mototolită pe care era orarul clasei mele pentru acel an școlar. Am fost al naibii de încântat când am citit cuvintele clasa a șaptea, grupa a treia pe pagină.

– La fel și eu.

Eram în aceeași clasă.

„Dă-i mai departe!“

Poate că norocul meu se schimbăse.

– Deci ești un elev mediocru, la fel ca mine, răsă ea. Fratele meu a fost repartizat în clasa a șaptea, grupa întâi. Asta e clasa pentru cei inteligenți.

– Ai un frate geamăn?

Ea încuviințează.

– Din nefericire!

– Deci suntem a treia cea mai deșteaptă clasă?

– Sau a treia cea mai aglomerată, răsă ea. Cum vrei tu să vezi lucrurile.

– De ce? În câte clase a fost împărțit anul nostru?

– Patru.

– Iisuse! am răs. Asta nu ne pune într-o lumină prea bună, nu-i așa?

– Nu. Îmi zâmbi înapoi. Deloc. Deci de la ce școală primară vii?

– Sacred Heart, i-am răspuns. Tu?

– St. Bernadette's, spuse ea cu o grimasă. Asta e...

– Școala primară de fete condusă de călugărițe din afara orașului? Am tresărit în semn de simpatie. Ei bine, ai avut un noroc de rahat, nu?

– Da. Opt ani cu măicuțele. Nu vezi cum îmi strălucește aureola?

– Oh, da, e orbitoare.

– Potrivit surorii Alphonsus, ar trebui să-mi continui educația într-un mediu numai pentru fete, zise ea cu un zâmbet diabolic. Se pare că am o pornire animalică în mine, cu o înclinație pentru *forma masculină* pe care nici o rugăciune nu o poate elimina. Își dădu ochii peste cap. Totul pentru că am spus că tipul care îl juca pe Iisus într-un film pe care ni l-au arătat era superb.

Am privit-o confuz.

– Superb?

– Ce? răsă ea. Chiar era.

- Ei bine, mi se pare că trebuie să-ți petreci mai puțin timp în genunchi rugându-te și mai mult timp...

- Nu o spune, mă avertiză ea, ridicându-se să-mi acopere gura cu mâna.

- Cu *forma masculină*, am chicotit, desprinzându-i degetele de pe buzele mele cu mâna.

- Deci ar trebui să-mi petrec mai mult timp cu forma masculină în general? râse ea, cumva degetele noastre fiind împletite acum. Sau cu tine? Pentru că pot să spun cu certitudine că sunt impresionată de forma masculină care stă în fața mea.

- Asta e felul tău de a-mi spune că nu ai un iubit?

- Nu, e felul meu de a-ți spune că *voi avea* un iubit odată ce îmi vei propune.

- Iisuse! Inima începu să-mi bată cu putere. Tu chiar spui lucrurilor pe nume, nu-i așa?

Îmi făcu cu ochiul și își dădu ghiozdanul jos de pe umăr.

- Altfel unde ar mai fi distracția?

Dezorientat de această fată, am luat ghiozdanul pe care mi-l întindea și mi l-am pus pe umărul liber.

- Poftim! spuse ea cu un semn din cap aprobator, admirându-și ghiozdanul roz aprins de pe umărul meu. Asta ar trebui să fie suficient.

- Pentru?

- Pentru a le îndepărta pe celelalte fete.

- Să le îndepărteze pe celelalte fete? Am ridicat din sprâncene confuz. Tocmai *m-ai marcat* cu ghiozdanul tău?

- Sigur că da, răspunse ea, zâmbindu-mi dulce înainte de a se întoarce pe călcâie și de a se îndrepta spre școală. Acum să mergem, *iubitule!*

Am râs pentru că, sincer, ce altceva puteam face?

Îmi era clar că aveam să o urmăresc mult pe fata asta.

Totuși, picioarele mele o urmau.

Clasa a șaptea

MONȘTRII DE SUB
PATUL MEU

30 noiembrie 1999

JOEY

Cu zgomotul propriului puls bubuindu-mi în urechi, mi-am ținut ochii ațintiți pe podeaua dormitorului meu și m-am concentrat asupra respirației, asupra crăpăturilor din plintă, asupra găurii proaspăt făcute în șoseta mea, asupra oricărui alt lucru în afara nemernicului care bătea la ușă și cerea să intre.

- Deschide ușa asta, băiete, și o să te învăț eu bunele maniere!

- Pacoste inutilă, la fel ca fratele tău!

- Acum nu mai ești așa de mare și tare, nu?

- Mișcă-ți fundul afară, nătăflețule, înainte să sparg ușa asta nenorocită!

Inima îmi bătea cu putere în piept, fiecare centimetru al corpului meu era bătut și vânăt și, deși știam că mama era acolo și fără apărare, jur că nu aveam curajul să-l mai înfrunt pe bărbatul pe care îl numea soțul ei.

Nu după ce mă bătuse măr în seara aia.

Înghițind sângele care îmi curgea pe gât, am întors capul într-o parte și mi-am analizat opțiunile.

„Luptă!“

„Mori!“

„Fugi!“

„Mori!“

„Spune!“

„Mori!“

„Ascunde-te!“

„Mori!“

„Mori!“

„Mori!“

După ce am petrecut o perioadă egoistă de timp gândindu-mă să-mi tai venele, am închis ochii și mi-am încordat fiecare mușchi din corp până când am început să tremur din cauza tensiunii.

„Nu o face, băiete!“

„Nu ți-a venit vremea încă!“

„Nu-i da satisfacția de a pleca!“

„Gândește-te la ceilalți!“

Disperat să alung tentația, mi-am ținut respirația și m-am concentrat asupra motivului pentru care nu puteam părăsi acea casă.

Asupra motivului pentru care a trebuit să rămân.

„Shannon. Tadhg. Ollie...“

„Shannon. Tadhg. Ollie...“

„Shannon. Tadhg. Ollie...“

Încet-încet, pe măsură ce mintea mea se resemna cu faptul că nu aveam cum să las trei copii nevinovați cu monștrii care ne creaseră, am simțit cum mușchii mi se deblocau, făcându-mă să mă afund și mai mult în depresie.

Prinzându-mă în capcană...

Resentimentul se trezea la viață, mintea mea concentrându-se asupra unui chip.

Asupra unui nume.

Să-l ia dracu' pe Darren pentru că mă lăsase singur!

Mama plângea în camera ei, cu hainele împrăștiate peste tot, cu demnitățile ei mânăjite pe scula lui, iar eu nu puteam face nimic pentru ea.

Și la fel ca data trecută, nu am putut să o salvez.

Și la fel ca de fiecare dată înainte de asta, nu l-am putut opri.

Timbrul profund al vocii tatălui meu răsună printre pereții dormitorului meu, în timp ce amenințările pe care mi le adresă până târziu în noapte se transformă încet în răcnete frustrate și apoi, în cele din urmă, în injurături de bețiv.

– Cretin nenorocit! fu ultimul lucru pe care mi l-a spus înainte ca pașii lui grei să se retragă stângaci de la ușa mea.

Câteva minute mai târziu, vocea lui putu fi auzită din nou, dar de data aceasta la celălalt capăt al palierului, iar mama mea fu din nou ținta crizelor sale de furie.

Cu inima bătându-mi violent în piept, m-am întins după ceasul deșteptător de pe dulapul de lângă pat și am mijit ochii, încercând să văd ce oră era doar cu ajutorul luminii slabe a străzii din fața ferestrei mele.

02.34.

La dracu'!

Lăsând ceasul la loc, am răsuflat frustrat, m-am lovit în piept și am încercat să mă calmez.

Dar nu a fost ușor.

„Nu în seara asta.“

Pentru că Darren încă era plecat, iar *el* încă era acolo.

Singura persoană de care depindeam în astfel de momente – în astfel de nopți – plecase fără să arunce măcar o privire înapoi.

„Ar fi trebuit să știu.“

„L-am privit plecând.“

Tata nu îl lovise niciodată pe Darren așa cum mă lovise pe mine.

El era primul născut, băiatul de aur.

Eu eram rezerva.

Darren fusese doar palmuit.

Eu primisem lovituri cu pumnul strâns.

Darren era diplomat.

Putea să-l convingă pe tatăl nostru mai bine decât oricine altcineva din casă și să-l readucă în simțiri – ei bine, de cele mai multe ori.

Uitându-mă la patul de jos gol, neatins de la plecarea lui, am simțit cum mă cuprindea un sentiment familiar de amărăciune, luând cu el altă bucată din copilăria mea.

Abia începusem clasa a șaptea, pentru numele lui Dumnezeu, aveam să împlinesc 13 ani abia peste o lună, ce șansă aveam împotriva unui bărbat de două ori mai mare decât mine?

Nu aveam, Darren știa asta, și totuși mă lăsase acolo fără apărare.

Aveam 12 ani și eram un soldat de primă linie în războiul care făcea ravagii în casa familiei mele. Inamicul cu care mă confruntam era mai mare și mai puternic, iar aliatul meu mă abandonase când aveam cea mai mare nevoie de el.

Știusese că era ceva în neregulă în dimineața în care mă condusesse la școală. O simțisese în oase când îl privisese cum se îndepărtase de mine – când strigasem după el ca un copil nenorocit.

În primele câteva zile după plecarea bruscă a fratelui meu mai mare, așteptasem cu sufletul la gură, rugându-mă ca totul să treacă și Darren să intre din nou pe ușa din față.

Gestul fusese complet ieșit din comun pentru mine.

Eu nu mă rugam.

Dar în seara în care mă întorsesem acasă după prima mea zi de liceu și descoperisese că nu mai era, mă trezisese șoptindu-i jurămintele și promisiunile Omului din Cer, oferindu-i totul, orice lucru la care mă puteam gândi, în schimbul întoarcerii în siguranță a fratelui meu.

Aliatul meu.

Rugăciunile mele rămăseseră fără răspuns, iar eu pierdusem mai mult teren decât îmi permiteam în săptămânile care trecuseră de atunci.

Dezgustat de mine pentru că mă ascusesesem după o ușă încuiată, am încercat să fac pace cu mândria mea, știind în adâncul sufletului că a mă întoarce acolo în seara aceea ar fi fost echivalentul semnării condamnării mele la moarte.

„Abia ai scăpat cu viață...”

Sforăituri puternice umplură camera în acel moment, iar eu mi-am reprimat un bombănit, lăsându-mi capul să se lovească de ușa dormitorului pe care mă sprijineam, cu băta în mână.

– Nu-l asculta! i-am spus fratelui meu – habar nu aveam căruia dintre ei, pentru că toți cei trei care încă locuiau în văgăuna aia se ascundeau sub plapuma mea. Blochează-l!

– E atât de înfricoșător, Joe! strigă Tadhg, apărând de sub plapuma mea de pe patul de sus. Dacă o rănește din nou pe mama?

– Nu o face! am răbufnit, mințindu-l printre dinți pe fratele meu de șase ani. Ea e mare. Acum du-te la culcare!

– Nu pot, pufni el.

– Trebuie! șopti sora mea de zece ani. Știi ce se va întâmpla dacă își dă seama că suntem trei.

– Taci din gură, Shannon! se tângui Tadhg. Mi-e frică...

– Știi că îți este, Tadhg, continuă ea încet, apărând de sub pătură cu fratele nostru de trei ani, Ollie, ghemuit în poala ei. De aceea trebuie să stăm liniștiți.

– Voi toți trebuie să vă culcați naibii odată! am ordonat, asumându-mi rolul de protector în care fusesem aruncat fără ceremonie. Suntem mari. Mama e mare. Toți suntem mari. Totul e al naibii de grozav!

– Dar dacă o rănește din nou?

Nu aveam nici o îndoială că, de fapt, o rănea din nou.

Problema era că nu puteam face nimic în privința asta.

„Dumnezeu știe că am încercat.”

Nasul spart pe care îl aveam de la începutul serii dovedea cât de puțin puteam face în privința animalului pe care îl numeam tatăl nostru.

Din fericire, Tadhg și Shannon nu păreau să înțeleagă modul în care tatăl nostru o rănea pe mama noastră.

Eu, pe de altă parte, aveam zece ani când aflasem semnificația cuvântului viol.

Nu fusese prima dată când îl văzusem forțând-o și nici prima dată când auzisese acest cuvânt în conversație, dar fusese prima dată când reușisese să leg cuvântul de acțiune și să înțeleg ce i se întâmpla mamei mele.

Să înțeleg la ce îi obliga trupul acel animal fără ca ea să vrea.

În mod repetat.

Intervenția mea fusese inutilă și se terminase cu mama mea – bătută, vânătă, însângerată și goală de la brâu în jos pe podeaua bucătăriei – alungându-mă din cameră. Mă învinovățise cu privirea pentru un lucru asupra căruia nu aveam nici un control, dar nu înainte ca tatăl meu să dea câteva lovituri bune în trupul meu preadolescentin.